

taget en Prøvevurdering for at udfinde Jordværdien, vilde det vise sig, at den vilde blive 1,293,000 Kr., det vil sige, at den nøgne Jordværdi er 138,000 Kr. større end den samlede Ejendomsskyldværdi. Det er noget over 10 pCt. mere, og man vil da let forstaa, at disse store Landejendomme ikke, med Ejendomsskyld som Grundlag, komme til at betale den Skat, som de vilde komme til at betale, hvis Jordværdien blev gjort til Grundlag. Men saa maa det virke i modsat Retning paa andre, paa de mindre Ejendomme, og det viser sig navnlig paa de Ejendomme mellem 8,000—12,000 Kr., der til Ejendomsskyld ere vurderede til 99,000 Kr., men til Jordværdi blive vurderede til godt det halve, nemlig 51,000 Kr. Se vi paa en anden Tabel, hvor Skatterne ere opførte, viser det sig, at ifølge Hartkornsgrundlaget — og det kan have nogen Interesse at sammenligne dette her — ville de 12 Tdr. Hartkorns Ejendomme betale 6,883 Kr. i Skat, men ifølge Ejendomsskyldgrundlaget kun 6,474 Kr. Det vil sige, at der ved Overgangen til Ejendomsskyld er en Nedgang for disse store Ejendomme, men hvis Skatten blev lagt paa Jordværdien, vilde den blive 7,384 Kr. Og tager man saa den samme Række Ejendomme, som jeg nævnte før, Ejendomme mellem 8,000—12,000 Kr., vil det vise sig, at disse Ejendomme efter Hartkornsskat betale 283 Kr., men efter Ejendomsskyld ville komme til at betale 526 Kr. — som det vil ses, er det lige ved at være det dobbelte —, og efter Jordværdibeskatningen ville de betale 287 Kr. Naar man nu indrømmer, at Grundværdibeskatningen i alt Fald til en vis Grad er en retfærdig Beskatning, at den endogsaa er bedre end Ejendomsskylden, saa synes jeg, at det var ønskeligt, om vi standsede og ikke skred videre ad den Vej, vi nu ere inde paa. Men det havde været ønskeligt, om vi aldrig vare komne ind paa den, thi i Stedet for, som man her har gjort, at gaa bort fra Hartkornsskatterne, den Afgift, der ligger paa Jorden, paa de samfundsskabte Værdier, og som er tagen i Betragtning ved Handelen, og lægge Skatten over paa det personlige Arbejde, Flid og Dydighed, vilde det have været bedre at reformere Hartkornsskatterne og lægge en Grundværdiskat paa de Grunde, hvor Hartkornsskatterne slet ikke forslaa, nemlig hvor der er Tale om Byggegrunde og store Grundværdier. — Jeg vil haabe og ønske, at man, idet man overvejer sin Stilling til dette Forslag, ikke blot vil tænke paa den ene Side af Sagen,

den, der gaar ud paa at standse vor Vandring paa den forkerte Vej, men navnlig vil se Sagen i Lyset af, hvad det er, man ønsker, og hvad det er for en Vej, man i Stedet for ønsker at komme ind paa, nemlig den, der fører frem mod Grundværdibeskatningen, et virkelig retfærdigt Skattegrundlag.

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. P. Jensen (Randers Amts 4de Valgkreds): Jeg ser i dette Øjeblik for første Gang de Vurderingstal, der her er Tale om, og jeg finder det uhyre interessant, at det ærede Medlem netop stoppede op der, hvor han standsede. Hvis det ærede Medlem vilde gaa til næste Gruppe i Rækken, Landbrugsejendomme med under 8,000 Kr.s Ejendomsskyld, vilde han finde følgende Tal: efter Hartkornsskatten alene 1,267 Kr., efter Ejendomsskyld alene 1,076 Kr. Det vil altsaa sige, at selve de Tal, som det ærede Medlem beraaber sig paa, vise, at Overgang til Ejendomsskyld er til Fordel for disse smaa Ejendomme. Men, som jeg altid har sagt, det viser sig ved at gaa til det næste Tal for Jordværdien alene, der er 1,195 Kr., at disse smaa Ejendomme ville faa en Opgang ved Overgang til Grundværdiskat. Det er det, jeg alle Dage har hævded, og som bekræftes ved selve det ærede Medlems Tal.

Moestrup: Da vi i Perioden fra Midten af 90erne indtil 1903 arbejdede paa en Skattereform, skete det henimod Slutningen af denne Periode, at Højre gjorde et Overbud fra den Retning, vi havde fulgt fra 1895, da det første Forslag blev forelagt. (Af-brydelse af *Dinesen*). Det ærede Medlem spørger, hvem det var. Jeg henviser i den Henseende til de Udtalelser, der i Gaar faldt fra det ærede Medlem fra Kerteminde (A. P. Andersen). Det ærede Medlem er selv Højremand, og han ved sikkert, hvem det var, der gjorde Overbuddet, og i hvilken Grad det blev gjort. Jeg skal imidlertid ikke for mit Vedkommende komme ind paa Betragtninger over, hvad der skete, den Gang det nævnte Overbud kom fra Landstingets Højre, men jeg skal minde om, at man her i Folketinget fra alle Sider erkendte, at den Beskatning, vi havde gennem Hartkornsskatten, hverken var tidssvarende eller hensigtsmæssig længere, og man var derfor enig om at optage Tanken om at gaa